

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Els qui perden el temps escoltant les ràdios faccioses i que mostren propensió a deixar-se entabanar amb notícies tendencioses i sense consistència, n'heuen un càstig moral que els inutilitza com a homes sociables. Res hi fa que es creguin prou desinteressats de tota influència estranya, per a sortir-ne indemnes; la contumàcia del malvat té els efectes d'un martilleig que va donant cops al cervell del qui l'escolta, i, per això, més aviat o més tard, la víctima n'ha de sofrir les conseqüències. En els moments de prova, quan un poble travessa un martiri, la fortalesa d'esperit s'obté amb la superació de l'home. I en aquesta croada, quan tots els perills ens vénen al damunt, ens hem de defensar contra la mort, la devastació i la misèria. Ens sabem amenaçats per un enemic que no respectarà res; ens fa la guerra per l'ambició de dominar-nos. Que n'hem d'escoltar d'aquest malvat, si tots els seus instints són de perversió? Fem via envers els nostres deures i no volguem sentir la més lleu vacil·lació per a defensar la nostra dignitat ofesa i el dret sagrat a l'autodeterminació dels pobles a disposar dels seus destins. Quan l'adversari es trobi al davant d'un exèrcit—que serà tot el poble—posseït d'aquestes virtuts i d'una fe indomable per a vèncer a costa de tots els sacrificis que calguin, la guerra ja serà acabada, perquè aquell s'adonarà que no és prou fort per a sotmetre'ns; ben al contrari de l'optimisme que pot sentir, mentre conegui els casos de covardia dels qui en la nostra rearguarda li presten el servei, conscientment o inconscientment, de perjudicar la moral del poble.

ALFIL

L'ESPANYA DEL SEGLE XX

Sota el domini de la plutocràcia i del militarisme

X

Decididament, els corrents demagògics no cessen amb el canvi de Govern. Arreu de la Península es prodiguen els actes dels elements catòlics, de protesta contra les escoles laiques. Malgrat la concessió de l'amnistia que prometé Canalejas en fer pública la seva declaració ministerial, les esquerres no es donen per satisfetes, perquè aquella no ha tingut l'abast que s'interessava. Per això persisteix encara la campanya d'agitació que vénen fent els partits republicans. Així travessem la primavera de l'any 1910, en plena exacerbació, i perfilant-se pactes i coalicions per afrontar la propera lluita electoral. Tots els sectors mostren impaciència per veure publicat el decret de dissolució de Corts i convocatòria de noves eleccions. No es fa esperar gaire, i s'assenyala la data del 8 de maig per a la consulta del cos electoral. Participaran en la brega tres grans coalicions: catòlics de tots els matisos, republicans i socialistes, i liberals monàrquics amb intel·ligència amb els conservadors. Només, a Catalunya, no arriba a port la formació d'un front únic de dretes, i la «Lliga» s'enfronta a la capital amb les esquerres, mentre que en els districtes, juga clarament a obtenir compensacions, i així recolza en un lloc, un encasellat i, en altre, un dretista, a canvi de pactes i intel·ligències per a procurar el triomf d'alguns dels seus candidats.

El resultat de la consulta ha estat una sorpresa pel gran triomf dels republicans, a Madrid, Barcelona, València i altres capitals. El Govern, però, que de 120 diputats proclamats per l'article 29, ja comptava amb una vuitantena, reuneix els vots suficients per assegurar-se la majoria parlamentària, més que més, coneguda l'actitud de Maura, que és de prestar tot el suport que calgui a la situació liberal, ja que el cap conservador ha fet la següent declaració: «primer que tot, sostenir la monarquia». A l'Alta Cambra, en canvi, amb grans dificultats i gràcies a la benevolença dels conservadors, el Govern reuneix una migrada majoria d'una vintena de llocs.

A Barcelona, han tornat a rebrotar els atemptats terroristes, a conseqüència dels quals es practica la detenció d'en «Cisquet de Gràcia» i de «L'Emperador». I en un altre atemptat, a Madrid, es detingut l'autor, l'italià Carenzo, però aconsegueix escapar-se de les mans dels guàrdies, i es suïcida. En aquest període, també és víctima d'un atemptat personal, en Maura, el qual és agredit a trets, en baixar del tren, a Barcelona, però sense conseqüències greus.

Augmenta l'agitació dels elements catòlics per haver-se publicat una R. O. sobre la legalització de les ordres religioses, i una altra que estableix que les religioses disidents podran manifestar-se exteriorment. Mentrestant, el cap del Govern declara que les relacions entre el Vaticà i Espanya són cordials i que no hi ha perill de què s'alterin. La qüestió religiosa, però, està a l'ordre del dia, i aquest fet acosta les forces liberals que, des de la caiguda de Moret, no cessaven de mantenir lluites internes; així mateix també s'observa el desig de compenetrar-se liberals i republicans, amb tot i que l'eufòria d'aquests darrers no tenia pas ben tranquil el Govern. D'ací ve que hom ja parla d'una ampliació d'amnistia que beneficiaria els confinats arran dels fets de juliol, com un acte de satisfacció als republicans.

L'estiu avença, sense que s'hagin confirmat els negres auguris de les dretes, que no es passaven per menys, que amb la reproducció d'una altra setmana tràgica. El Parlament s'ha reunit, i elevat a la presidència de les Corts, el comte de Romanones, es va fer la discussió de les actes dels diputats fins arribar el 30 de juliol, que és clausurat, per a reprendre les tasques el dia primer d'octubre.

El Govern bé necessita aquesta treva parlamentària. Ans que tot, per tractar de resoldre la vaga minera del Nord, que porta traces de fer-se endèmica. Qui sap si té alguna relació amb el malestar que fa tant de temps es respira entorn d'una qüestió de predomini?—DEMO.